

Побратими

Марія Пригара

Ой Махмуде, чорний, бородатий!
Ти, либонь, на розум небагатий:
Між невільниками ходиш стиха,
А не бачиш коло себе лиха.
Бо не чуть тобі, як опівночі
Веслярі приковані шепочуть.
Що один із них — козак із Січі,
А другий — Іван — козак із Дону.
Вже Івану смерть глядить у вічі:
Не втекти, не вирватись додому!
Ледве руки зводить він закуті,
До кісток сирицею обдерті:
— Побратиме,— шепотить Васюті,—
Хай хоч ти врятуєшся від смерті!
Я ключа ховаю у лахманах:
Відірвав у турчина од в'язки.
Одмикай, як здужаєш, кайдани
Та проси, козаче, в моря ласки!
Може, ще й поп'єш з Дніпра водиці,
А мені уже не пити з Дону...—
Вщухли в хмарах білі блискавиці,
Щось у хвилю хлюпнуло солону.